

Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? (Zsolt. 15,1)

Ennek a szent hegynek a tetején ott van az Úr. Ahol Ő van, ott dicsőség van. És ez a mi célunk, hogy bejussunk ebbe a dicsőségbe. De Dávid itt felteszi a kérdést, „*kicsoda lakozhatik szent hegyeden?*”

Olvassuk tovább: *A ki tökéletességben jár,...* (Zsolt. 15,2)

Tökéletességben járunk? Természetesen. Valóban? Egy kérdés, amit magunknak kell feltennünk.

...igazságot cselekszik,...

Igazságot cselekszünk? Természetesen. Az igazságtalanságot nem tudjuk elviselni. Teszünk ellene valamit.

...és igazat szól az ő szívében.

Igazat beszélünk? Természetesen. Mi már nem hazudunk, a bűnt nem tesszük többé, ezen már túl vagyunk.

Nem rágalmaz nyelvél;...(Zsolt. 15,3)

Ha rágalmazok, akkor elmesélek másokról valamit, ami nem igaz. De vannak dolgok, amit mások mesélnek rólam, és én könnyen rávágom: rágalmaznak engem. De ellenőriztem már, hogy talán van erre alapjuk? Valamit mondani rólam, amiben én megbotránkoztattam másokat, és természetesen fogalmam sincs, hogy botránkozást okoztam. Hiszen megvallottam a bűnömet és az életem tiszta, rendben van.

... nem tesz rosszat felebarátjának,...

Természetesen nem teszünk rosszat embertársainknak. De legalábbis addig, amíg ők sem tesznek nekem rosszat.

... és nem szerez gyalázatot rokonainak.

Mennyire szeretjük embertársainkat, akik hozzánk jók, kedvesek, és szeretnek minket. Természetes, hogy nem gyalázzuk őket. De mi van azokkal az emberekkel, akikkel nem jövünk ki olyan jól?

... a ki kárára esküszik, és meg nem változtatja. (Zsolt. 15,4)

Ez már kerül valamibe. Ha megígértünk valamit, vagy megesküdtünk valami miatt (annak ellenére, hogy nem kellene feltétlenül esküdnünk), annak ára van, hogy teljesítsük, és sokszor inkább kifogást keresünk.

Pénzét nem adja uzsorára,...(Zsolt. 15,5)

Ez azt jelenti, hogy nem húzok hasznot, másnak az anyagi nehézségéből, szükségéből.

... és nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen.

Természetesen nem teszünk ilyet. De vannak emberek, akik igen. Milyen emberek ezek?

A megbélyegzett útalatos az ő szemeiben, de az Urat féltőket tiszteli. (Zsolt. 15,4)

Tiszteljük azokat, akik az Urat félik, sőt, mi magunk is féljük az Urat, és ebbe a csoportba tartozónak érezzük magunkat. De vannak mások, akik nem félik az Urat, vagy azt mondják, hogy félik, de mi ezt másképp ítéljük meg. Hogy cselekszünk velük? A megbélyegzettekhez soroljuk őket, és megvetjük őket.

Itt a zsoltárban az áll, hogy minden alapunk meg van erre. De ki vagyok én, aki ezt teszem? Egyszer én is megvetett voltam ebben a világban, mielőtt még az Úr megmentett.

Vajha elvesztené Isten a gonoszt!...(Zsolt. 139,19)

Ezek a zsoltáríró szavai, Dávidé. De mikor ezt ma reggel olvastam, megkérdeztem magamtól: Dávid ezt valóban imádkozta, vagy ezt találta önmagában?

...A ki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké. (Zsolt. 15,5)

Tesszük azokat, amik a 15. zsoltárban írva vannak? És gondolom, Dávid itt szintén önmagát kérdezte: mit teszek én, mit gondolok én? Mi van bennem, ebben a tiszta szívű emberben, akiben Istennek tetszése van? Hogy néz ki a mi szívünk, mi találtaik benne, hogy én azt mondom: *Vajha elvesztené Isten a gonoszt!*

...Vérszopó emberek, fussatok el tőlem! Mert én nem vagyok vérszopó.

A kik gonoszul szólnak felőled, és nevedet hiába veszik fel, a te ellenségeid. Ne gyűlöljem-é, Uram, a téged gyűlölőket? Az ellened lázadókat ne utáljam-é? Teljes gyűlölettel gyűlölöm őket, ellenségeimmé lettek! (Zsolt. 139,20-22)

Találunk a gondolatainkban, és abban, ami a szívünkben van bármilyen vonatkozásban azokból, amiket itt olvasunk?

Az Úr Jézus beszél a mi ellenségeinkről:

Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. (Mát. 5,43)

Csodálatos! A 15. zsoltár szerint élünk, és a szerint, amit a 139. zsoltár mond, gyűlölünk mindent, ami igazságtalan és mindent, ami az igazságtalanság miatt Isten ellensége lett, és így az én ellenségem is. Teljes szívvel gyűlölöm őket.

Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket. (Mát. 5,44)

Hogy néz ez ki a mi szívünkben? Nekünk, akiknek tiszta a szívük, akik megvallottuk a bűneinket, és tesszük ezt rendszeresen? Hogy bánok a megvetettekkel? És mi vagyok én? Nem vagyok megvetett? Ha nem lennék megvetett, nem lett volna szükséges, hogy az Úr megmentsen engem. De az Úr Jézus azért jött, hogy engem, minket, megmentsen, és szabaddá tegyen. És az Úr Jézus mondta: *Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.* De Ő ezt sohasem használta. Használjuk mi Isten Igéjét hatalomként, és mondjuk: te egy megvetett vagy?!

Ő azt mondta: *Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok...* Milyen fontos az, hogy mi áldjuk egymást, és ne átkozzuk. Vizsgáljuk és próbáljuk meg magunkat ezekben a dolgokban. Ez a mi mérőszinórunk, hiszen együtt kell élnünk

mindannyiunknak ezen a földön. Ez a mérőszinóronk: szeretjük az ellenségeinket? Ha megfelelünk ennek a mértéknek, akkor tiszta igazán a szívünk. Akkor az Úr nem talál foltot, és nem imádkozzuk többé: „Uram, lépj közbe, tégy rendet, tedd ezt vagy azt.” Akkor azt fogjuk találni a szívünkben, ami Jézus Krisztus szívében volt. Ez nem volt más, mint az összes megvetett embert –kivételem nélkül– megmenteni, és megvetettségüket magára venni. Készek vagyunk, hogy Jézus Krisztus munkatársai legyünk? Hogy ezt a szeretetet át tudjuk adni? Mert szeretet nélkül semmi vagyok. Szeretet nélkül a tiszta szív is semmi. És akkor a hatalmat, amit az Úrtól kaptam nem az ítéletre fogom gyakorolni, hanem akkor az élet hordozója leszek, egy olajfa, akiből a kegyelem olaja másokhoz átfolyhat. Akkor már nem az vagyok, aki a tekintélyét kigyakorolja, hanem aki szolgál. Egy szolga. Úgy, ahogy Jézus Krisztus egy szolga lett. Ő nem azért jött, hogy a törvényt hatalommal az emberiségre kényszerítse, és ezt felügyelje. Ez nem is lehetséges. Tudom magamról, hogy a törvényt betölteni nem lehetséges. Ezért szolgáljunk szeretetben egymásnak, és gyakoroljuk egymás felé a kegyelmet. Akkor közvetítjük egymásnak azt az örökséget, amit Ő készített nekünk. Ha így cselekszünk, egyszer csak fenn találjuk magunkat a szentség hegyén, és akkor már nincs messze, hogy ott legyünk Nála.
Dicsőség az Úrnak!